

MYSTICKÁ NÁHODA

DAŇA GARGULÁKOVÁ

Dana Garguláková

MYSTICKÁ NÁHODA

Díl druhý

Copyright

Autorka: Dana Garguláková

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2013

ISBN:

978-80-87856-66-6 (epub)

978-80-87856-67-3 (mobi)

978-80-87856-68-0 (pdf)

**Obrázek na obálku byl použit s laskavým svolením z webových stránek
www.mysticum.cz.**

NOVÉ POSTAVY:

Michael Bennett – nový redaktor v Robertově společnosti

Eva Schwarzová – nová sekretářka Roberta

Alena Adamová – recepční

Andreas Ziegler – bývalý Robertův přítel, který jej před lety postřelil

Magda Mikulcová – Irčina spolupracovnice a kamarádka

Blanka Egerová – rehabilitační sestra

PŘEDMLUVA

„Isaaku, nešlo to. Víš, já od rána do večera pracovala a neměla jsem vůbec příležitost...“ zkusila chatrnou výmluvu Irča, „...týden je hrozně krátká doba...“

„Tak krátká.“ Pokýval hlavou a zamračil se Isaak. Vstal a předklonil se před ní: „Já myslím, že týden bylo tak akorát. Já ti jméno, které jsi chtěla, řekl hned. Ne. Nemám rád, když se neplní dohody.“ Probodával ji pohledem. Čišela z něj hrůza. Ano. Irča ho nikdy, ne, NIKDY takto nevnímala. Vždy mu dokázala vzdorovat, hádat se, protiřečit. Dnes ne. Svíral ji strach. Čistý strach. Děs. Bázeň. Hrůza. Nazvěte to, jak chcete. Výsledkem bude chvění celého těla, nemohoucnost se pohnout, nadechnout, uvažovat.

Isaak zvedl pravou ruku a napřáhl ji dlaní proti ní. „Ze mě – rozumíš – ze mě – si NIKDO dělat bláznů nebude! Ani ty NĚ!“ poslední slova už zařval a pak začal foukat, až Irča odletěla přes chodbu, najednou se ocitla přimáčknutá k nejbližší zdi a zdálo se jí, že jí ta síla drtí všechny kosti v těle. Nemohla se nadechnout, nemohla křičet, nemohla nic. Na chvíli Isaak svou sílu povolil a Irča se sesula na zem na kolena. V té chvíli se dokázala pomalu nadechnout, ale Isaak jí velký prostor nenechal. Jeho síla začala opět působit. V osmém poschodí, kde se nyní nacházeli, bylo pološero, protože na chodbě byla všechna světla zhasnutá. Isaakova energie Irču opět přitiskla ke stěně. Zaťala zuby, aby nevykřikla bolestí. Nechtěla mu udělat tu radost. Ve chvíli, kdy znova povolil, aniž tušila, proč, se nějakým způsobem dokázala dostat zpět ke schodišti. V ten moment ji chtěl zadržet a znova nechal působit svou sílu. Irča se zoufale chytila oběma rukama zábradlí u schodiště, aby ji jeho síla neodmrštila ke stěně. Nevěděla proč, byl to jen instinkt. Snad si myslela, že když bude u stěny, bude to znamenat její konec. Smrt. Svírala křečovitě jednu tyč zábradlí, jakoby znamenala její záchranu. Její síla však začínala pomalu povolovat. Myslela si, že je to již její konec. Když se pustí zábradlí, přistane opět u stěny a to – bude její zkáza.

Kupodivu jakmile se konečky jejích prstů odtrhly od zábradlí, cítila se volně. Ne snad, že by byla schopná uvažovat, ale spíš instinktivně se rozeběhla po schodech dolů. Klopýtala, narážela do stěny, do zábradlí, do stěny.

Za sebou slyšela jen hurónský smích: „Cha chá, snad si nemyslíš, že mi utečeš, nebo se přede mnou někam schováš?“

To už sbíhala k šestému patru, na vteřinu na předposledním schodu zpomalila a houkla, no spíš zařvala, dozadu za sebe: „Klidně mě zabij, ale až potom, až POTOM mě zabij!“ Po těch slovech se už bez dechu znova rozeběhla a téměř v té samé vteřině narazila do něčeho měkkého.

1. SILVESTR

Bim. Bam. Bim. Bam. BIM. Věžní hodiny právě ukončily starý rok. Odtukaly poslední vteřiny a začaly odbíjet vteřinky roku nového. Silvestr! Irča přijela po Vánocích, které strávila se svou rodinou, za Robertem do Pardubic. Strávila u něj pár dní. Dnes byl Silvestr a to je přece důvod k oslavě!

S Robertem, Honzou a Simonou se společně vydali přivítat nový rok do klubu, kde měli v září firemní večírek. Vladan odjel se svou bývalou partou někam na hory a vzal s sebou dokonce Janu. Před půlnocí vyšli ven, aby bouchli zátky a podívali se na ohňostroj.

Čtveřice přátel si se smíchem přitukla: „Tak všechno nejlepší do nového roku!“ smála se Simona.

„Všechno nej a připjím na úspěch.“ Přidal se Honza.

Irča okamžitě pochopila, jaký úspěch má na mysli: „Tak k tomu se nelze nepřipojit!“ Pozvedla svou sklenku: „Na úspěch. A na skvělé lidi, které jsem tady v Pardubicích poznala.“

„A na lásku!“ pozvedl svou číši Robert a přitisknul své rty na Irčiny. Totéž udělal Honza se Simoninými. Pak Robert políbil Simonu. „Vám dvěma, Simčo, přeju méně hádek a aby vám to klapalo.“

„Díky, Roberte. Snad k nám s novým rokem přijde víc porozumění. A co ty a Irča?“

„Zatím dobrý, víš, teď jsme se usmířili, jenom...“ Robertovy chrpově modré oči jakoby posmutněly... jak by mohl Simoně říct: - jenom spolu už dlouho nebudeme... pár měsíců nám zbývá...?

Honza se mezitím octnul u Irči.

„Tos řekl, Honzo moc pěkně, ‚na úspěch‘, snad k nám nový rok bude příznivější. Strašně moc si to přeju.“

„Já vím. Já taky. Snad to nějak dokážeme...“ Honza odvrátil oči k obloze, kde létaly tisíce barevných jiskřiček ohňostroje.

„Je krásný, vid’?“ Irči se světýlka odrážela v očích. Podívala se do Honzových tmavých očí: „Na nový rok nedostanu ani pusu? Simča od Roberta taky dostala...“

Honza se na ni podíval a pozoroval ta světylka v jejich očích. Sklopil oči k zemi, pak se na ni znova podíval.

„Honzo, co je? Co se děje?“ Irči Honza připadal jako čtrnáctiletý kluk, který stojí vedle holky a neví, co si počít. Cukalo jí to koutky úst, ale přemohla se. Ve vteřině se rozhodla. Ťukla svojí sklenkou o jeho: „Tak – na štěstí.“ a v té samé vteřině přilepila své rty k jeho. Neucuknul, jak čekala. Ta chvíle trvala zlomek vteřiny, ale Irči připadala jako věčnost. Chtěla se hned odtrhnout, ale on jí chytil rukou v zátylku a nepustil ji. Pootevřel svá ústa se rty stále přisátými na jejích a ona na svých rtech a ve svých ústech ucítila jeho sametově medový jazyk. Pak ji hned pustil a už se na ni nepodíval.

Irča zůstala stát, překvapená, zmatená a šokovaná.

Robert stále mluvil se Simonou, a když ji Honza objal, udělal Robert krok k Irči a objal ji také. Mrazení v zádech, pocit štěstí, pocit nejistoty, pocit zoufalství nad Robertovým osudem, pocit vášně, každá část jejího srdce cítila něco jiného. Když ji Robert znovu políbil, na ucho a na rty, všechno kolem se ztratilo.

Ohňostroj začal chrlit novou dávku barevných květů a ornamentů, tak se otočila tím směrem. Robert se k ní zezadu přitisknul a obejmul ji rukama kolem břicha a hrudi. Položila své ruce na jeho a zavřela oči. Žádný ohňostroj na světě by se nevyrovnal ohňostroji, který řádil uvnitř ní. Přesně jako se rozptylovaly barevné jiskřičky po tmavé obloze, přesně tak se rozprskávaly všechny možné pocity uvnitř jejího těla. Nechala převládnout pocit Robertovy přítomnosti, jeho doteků. Opřel si zezadu svou hlavu o její rameno a přitisknul svou tvář k její.

Jestli je někde někdo, kdo nad námi bdí, prosím tě, zaříd', ať tahle chvíle neskončí – zoufale si přála Irča. Ať neskončí tahle noc, ať nezačíná nový rok, ať se nepřibližuje ten strašlivý květen! Třela svou tvář o jeho a zimu, kterou tak nenáviděla, a která byla dost velká, vůbec nepocíťovala.

Ani si nevšimla, kdy se vytratil Honza se Simonou. Stáli tam s Robertem snad hodinu. Když přišli zpět do klubu, Honza byl se Simčou na parketě. Právě hráli pomalou sérii. „Smím tě poprosit o novoroční tanec?“ podíval se na Irču Robert. „Moc ráda,“ usmála se na něj Irča. Když přišli na parket, zachytila Honzův pohled. Co v tom pohledu viděla? Nemohla to rozluštit. Pak jeho pohled zachytila ještě jednou, zas a znova, pokaždé když se při tanci otočili tak, že na sebe viděli. Přestože Irča vnímala pouze Roberta, přesto jí vrtalo hlavou a snažila se zoufale přijít na to, co v těch pohledech zachycuje. Nemohla na to přijít.

Druhý den se probudila vedle Roberta u něj doma. Nový rok! Kdyby radši nepřišel! Kdyby se raději dal vrátit ten starý!

„Krásný nový rok, lásko, dobré ráno!“ dvě chrpově modré oči se nad ní usmívaly.

„I tobě, Roberte. Pojd' sem.“ Irča ho chytila za krk, přitáhla k sobě a objala ho. Od té doby, co se vrátila autobusem z Pardubic, ani jeden z nich nemluvili

o tom, co Irču nejvíc zajímalo. Irča nechtěla kazit ty nádherné chvílky, které spolu prožívali, a moc dobře věděla, že kdyby začala téma Robertova vysvobození, ihned by každou hezkou chvílku pokazila. Robert se tomuto tématu také vyhýbal, byl smířený s tím, že v květnu odejde. Odejde. Navždy.

Chvilku poté, co mu předala klíče od jeho těla, chvilku si snad i s Honzou mysleli, že Robert bude přemýšlet a že změní názor. Věděl teď úplně všechno. Přesto se k tomuto tématu už sám nevrátil. Copak nechápe, že čas tak šíleně utíká? Copak nechápe, že Isaak či Madelaine s přibývajícím časem budou vyvíjet stále silnější aktivitu, aby jim zabránili? MUSELI to udělat co nejdřív! MUSELI se přece vydat zpět do Švýcarska! Proč to Robert nechce stále pochopit?

„Copak je? Zdá se mi to, nebo jsi smutná?“

„Asi se ti něco zdá.“ zatloukala Irča.

„Ty moc dobře víš, že ne. Tak ven s tím.“

„Nechci o tom teď mluvit.“

„Teď nebo jindy, jaký je v tom rozdíl?“

Nemáš pravdu – pomyslela si v duchu Irča. Vlastně - TEĎ – lépe než jindy. Každou minutou, každou vteřinou se blížil květen a i když se stále zdál být daleko, Irča věděla, že ten čas, co do května zbývá, uteče jako voda.

Vymanila se z jeho náruče, vstala z postele a oblékla se.

„Uvařím kávu, smím?“

„Ne, já ji uvařím. Ty se posad'.“

Oba odešli do kuchyně. „Tak ti aspoň pomůžu.“ Irča se opřela o kuchyňskou linku, zatímco Robert začal chystat šálky s kávou.

„Roberte?“

„Ano lásko moje?“

„Smím se tě něco zeptat?“ Irča se na něj podívala a v očích musela mít čiré zoufalství, protože Robert ihned odpověděl: „Vím, co se chceš zeptat. Už dlouho čekám, KDY se zeptáš.“

Irča se na něj překvapeně podívala. „Co?“

„Zapomínáš, kdo jsem? Víš, že já vycítím víc. Moje pocity jsou daleko silnější, než si dovedeš představit.“

„Jak bych mohla. Jak bych mohla zapomenout, kdo jsi? Trápí mě to každou minutu, každou sekundu, Roberte.“

„Zapomeň na to.“

„Zapomenout? Proč to říkáš? Roberte... přemýšlel jsi o tom všem, co jsme ti s Honzou řekli? Rozhodl ses nějak? Pojedeme do Švýcarska?“

„Posad' se.“ Robert před ni položil šálek s horkou kávou. „Vem si koláč.“

„Nemám hlad, díky. Tak co, odpovíš mi?“

Robert se posadil vedle ní a chytil ji za ruce. „Irčo, já...“ zadíval se jí do očí, „já tě mám strašně moc rád. Miluji tě. Jsi první žena, která mi dokázala vzít dech, která mě očarovala, která mě dokázala naprosto zbavit rozumu. Přesto mi snad ještě špetka rozumu zůstala.“

To neznělo dobře. Z těch slov se dalo vytušit, jak se asi rozhodnul.

„Rozumím tomu dobře? Nedovolíš mi to. Proč?“

„Mé důvody už znáš.“ Robert vypadal, jako že o této záležitosti prostě nechce diskutovat.

„To bylo předtím... než... než jsi věděl, kde je tvoje fyzické tělo. Teď je jiná situace, ale čas kvapí...“ Irča sklonila hlavu. „Roberte, já o tebe NECHCI přijít. Dobrá, bude to kdo z koho,“ podívala se na něj pak odhodlaně. „Ty mi budeš bránit, ale já se pokaždé zvednu, a budu pátrat a bojovat dál. V tom mi nezabráníš. Krůček po krůčku se k vyřešení dostanu, s tvým svolením, nebo bez něj.“ řekla rozhodně.

Robert vyskočil ze židle. „Copak to opravdu nejsi schopná pochopit? Proč to prostě nemůžeš hodit za hlavu? Proč si prostě nemůžeme užít každou společnou chvíli, která nám tady na světě zbývá?“

„Ne. Tedy, ano, jsem schopná to pochopit. Ale nejsem schopná to akceptovat. Nemůžeš být se mnou pořád a já tě ujišťuju, že každou takovou chvíličku se budu posunovat blíž a blíž k cíli.“

„Sakra!“ Robert praštil pěstí do kuchyňské linky.

„Vidím, že vaše názory jsou vcelku opačné...“ ozval se zničehonic medový hlas vedle nich.

„Madelaine? Zmiz!“ otočil se na objevivší se postavu Robert.

„Ne ne, musím si promluvit tady s tvou přítelkyní, která očividně nechápe situaci.“

Irči se zastavoval dech a dostavilo se silné mrazení v zádech. Přesto zaktivovala veškerou energii: „Běž pryč, Madelaine... nevyhraješ.“ řekla bez zájmu.

Madelaine po ní šlehla očima. Co to v nich Robert jenom zahlédl? Byly to obavy? Byl to strach? Že by tento klidný tón, to jedno prosté slůvko na Madelaine zapůsobilo silněji než vyhrůžky a nadávky? Věděl, že je to možné. Vždyť ona stejně jako on cítila daleko silněji, mnohem silněji, všechno, co si ten, na koho se zaměřila, myslí. Poznala jeho pocity, jako když pes vycítí, že se

ho bojíte. Ano, takto by se to dalo přirovnat. Snad ještě mnohem silněji. Musela cítit, že Irča není jako „obyčejní“ smrtelníci, že má nějaký šestý, či snad dokonce sedmý smysl. MUSELA vycítit její ODHODLÁNÍ. A z toho mohla pociťovat obavy. Ano, mohla. Strach.

„Ty...! Ty nemáš žádnou šanci!“ vyjekla Madelaine.

Pak se otočila na Roberta: „Drahoušku, ty jsi snad své „přítelkyni“ dostatečně nevyličil obrazy, které jsem ti ukazovala?“

„Madelaine, odejdi. Tady už jsi škodila dost. Chci, aby sis uvědomila, že ať už podnikneš cokoli, já s tebou nezůstanu. Když to musí být, odejdu tam... na druhou stranu. S tebou už mezi duchy nezůstanu...“ odvětil ostrým tónem Robert.

Madelaine se zčistajasna rozplynula jako pára nad hrncem. Jen zvonivý smích provázel její odchod z Robertova bytu. Nebyl si jist, zda ta slova opravdu ještě zaslechl, nebo se mu to pouze zdálo, ale myslel si, že ne: „To se ještě uvidííí...“

„Jsi v pořádku?“ obrátil se Robert na Irču.

„Jsem ok. ONA už mě nevyděsí, Roberte.“

„To vidím, vždyť sotva dýcháš.“ oponoval jí Robert.

„To je v poho, to vždycky přijde samo, když se s nimi potkám. Ale zase to rychle přejde, neboj se o mě.“

„Jenomže já se o tebe bojím. Sama vidíš, že ta mrcha je neustále ve střehu. Irčo, máme ještě pět měsíců. Pět měsíců jen pro sebe. Nezkaž je prosím tím, že náš čas zkrátíš tím, že budeš něco podnikat na mou záchranu a Madelaine tě zničí. Zkus to brát jak to je, zkus si ten čas, který tu máme ještě vyměřen, užít.“

Irča zamrkala: „To je právě to, co nemůžu. Nezlob se.““

„Nezlob se.“ opáčil ironicky Robert, povzdychnul si a zakroutil nevěřičně a snad i našťvaně.

2. NOVÍ KOLEGOVÉ

Druhý den ráno, bylo druhého ledna, jel Robert do práce a Irča jela s ním.

„Pozdravím jen Honzu a Vlád'u a pojedu domů. Zítra už musím taky do práce, vzala jsem si volno jen do dneška.“ řekla Irča Robertovi v autě. Svoje auto nechala stát na parkovišti u administrativní budovy. „Vlastně – bude už Vlád'a zpátky? Nebo je ještě s kamarády na horách?“

„Myslím, že říkal, že dnes přijde. Irčo, neumím ti za něj dostatečně poděkovat. S tím, jak pokračuje, asi si brzo bude muset vyměnit auto za normální, víš.“

„Proč mi pořád všichni za něj děkujete? Já přece nic neudělala...“ zasmála se Irča.

„Tohle neříkej. Věc se má tak, že kdyby nepoznal tebe... ale to ty přece víš nejlíp.“

„Nepřeháněj...“

„Nepřeháním. A abych byl upřímný, jsem docela rád, že se stále stýká s Janou. Nerad bych, aby se na tebe opravdu tak moc upnul, jak se mi zdálo.“ řekl zamyšleně Robert. „Stačí, že Honza...“ dodal potichu.

Irča se těch slov však chytila. Pohlédla na něj z boku: „Co? Co Honza?“

„Nic.“

„Roberte!“

„Ano, lásko?“

„Nemůžeš něco nakousnout a pak to nedoříct!“

„Já nic nenakousl...!“

Irča viděla, že s ním nic už nepořídí a tak jen pokrčila rameny: „Když to říkáš...“

Přijeli před administrativní budovu a zaparkovali. Hotel na druhé straně jakoby zel prázdnotou... všechno venku zapadáno tím pitomým sněhem, žádný pohyb, žádná otevřená zahrádka se slunečníky. Irča si povzdychla. Pitomá zima. Pak si uvědomila... a až bude zase teplo a jaro... Robert odejde. Napořád. Z tohoto pohledu se jí snad i ta pitomá zima začínala líbit a přála si možná, aby nikdy neskončila.

Vyjeli výtahem do šestého patra.

„Tak já skočím za bráchama, myslíš, že už tu Honza bude? Nevšimla jsem si, jestli měl na parkovišti auto...“

„Opravdu nevšimla?“ zasmál se Robert.

„Ne. Řeknu ti tajemství, chceš?“ podívala se na něj rozverně Irča.

„Ano?“

„Když jsi vedle mě, tak nejenže pociťuji takové tajemné mrazení v zádech, které je neklamným znamením, kým jsi, ale zároveň se mi podlamují kolena, ztrácím dech a taky... se ztrácí všechno kolem.“

„Všechno? Vážně?“ usmál se Robert.

„Všechno. Věci, lidi, zkrátka veškeré okolí. Zůstáváš jen ty...“

„I Honzovo auto?“

„Opravdu všechno.“

„Tak to je pro mě čest.“

„Jak to zase myslíš?“

„Nijak.“

„Roberte!“

Robert se usmál: „Víš co, utíkej za bráchama. Určitě budou u sebe v ateliéru.“

„Jen je pozdravím a přijdu za tebou, rozloučit se, ano?“

„Víš, kde mě najdeš.“ políbil ji na tvář.

Irča přišla ke dveřím ateliéru a zaklepala. Nikdo se neozýval, tak zaklepala znova a otevřela. Pár lidí v ateliéru pobíhalo sem a tam, ale ani jeden z bráchů zde nebyl. Prošla ateliérem vedle do pracovny. Usmála se: „Ahoj Vlád'!“

Vlád'a seděl ještě na vozíčku, i když ho používal už málo. Ťukal něco do počítače, a když uslyšel Irčin hlas, otočil se: „Ahoj! Mandarinko!“ vzkřiknul radostně. Přijel k ní, vzal si francouzské hole, které stály opřené o stůl a postavil se proti ní. Byl o hlavu vyšší než ona a usmíval se na ni. Pak ji objal: „Tak rád tě vidím! Tak jak jsi prožila Vánoce, Silvestr, povídej!“

„Taky tě ráda vidím, Vlád'o. Nemůžu se na tebe vynadívát, tolik ti to sluší, když stojíš na vlastních nohou. Teda ne, že by ti to předtím neslušelo, jen...chci říct...nemůžu se nabažit toho, když tě takto vidím, víš, jsem šťastná za tebe... Co se týká Vánoc, byla jsem s rodinou a pak jsem přijela sem a o Silvestru už asi víš, Honza ti jistě poreferoval...“

Co za výraz to měl Vladan ve tváři ve chvíli, když Irča vyslovila Honzovo jméno? Nemohla ten výraz pojmenovat.

„Jo, něco mi říkal, zdá se, že jste si to hezky užili!“

„Co my, ale co ty, na horách, se svou bývalou partou – všechno v pohodě?“

„Irčo, bylo to super! Připadal jsem si jako před pár lety, když ještě všechno bylo v pořádku.“

„Co Jana?“ zeptala se Irča napřímo.

„Jana,“ zvednul Vlád'a obočí. „Dobrý.“

Irča zvědavě zkoumala jeho tvář.

„Vlád'o, je tady už Honza?“

„Jo, přijeli jsme spolu. Někde tady poletuje. Myslím, že šel do redakce a pak za Robertem. Mimochodem, víš o tom, že dnes k nám nastoupili dva noví zaměstnanci?“

„Jak bych to mohla vědět? Robert se nezmínil...“

„Dnes nastoupila jeho nová sekretářka, místo Kamily, víš, a taky přijali nového redaktora. Zdá se být šikovný, ono na redaktorovi dost záleží, protože já i Honza s ním dost spolupracujeme. Teď tu budou dva.“

„To je skvělé, že se vám daří a že se rozrůstáte... a co ty, Vlád'o, jak se cítíš? Je ti dobře?“

„Nikdy mi nebylo líp. Dneska odpoledne mám zase rehabilitace... Irčo, nechceš jít se mnou? Prosím! Bylo by skvělé, kdybys mohla vidět, jak makám a jaké dělám pokroky!“

„Díky, Vlád'o, já bych šla s tebou moc ráda, ale přišla jsem se vlastně jen rozloučit, musím zítra do práce, takže za chvíli odjízďím...“

„To je škoda, moc rád bych tě tam aspoň jednou měl...“ posmutněl Vladan.

Irča se na něj dívala se zájmem. Pak se rozhodla: „V kolik máš tu rehabilitaci?“

„Ve dvě.“

„Tak oukej, půjdeme spolu, jo?“

„Super! Moc se těším, mandarinko!“

„Půjdu najít toho Honzu a pak se ještě stavím.“

„Irčo, počkej...“

„Ano, Vlád'o?“

Vladan se posadil zpátky do kolečkové židle. „Víš, já... Honza asi někam odešel...“

„Vím, říkal jsi, že šel do redakce a pak za Robertem. Stavím se tam, aspoň poznám jeho novou sekretářku, ne?“ mrkla na něj.

Vladan vypadal, jakože chce něco říct a neví, jak začít. „On... já...“

„Co se děje, Vlád'o?“

„Honza...“

„Vlád'o! Co všichni máte?!“ zvýšila trochu hlas Irča.

„Všichni?“

„I Robert něco nakousl o Honzovi, ale pak mi nechtěl nic říct...“

Vladan se nadechnul, jako když pochopil.

„Co se stalo Honzovi, Vlád'o? Tak řekne mi to už někdo?“ Irča začínala propadat zoufalství. Co se mohlo stát? Stalo se mu něco? Mimoděk si vybavila, jak ještě předevčírem přitisknul rty k jejím. Proč tu najednou není? Snad Isaak – nebo Madelaine? NE! Honzu ne!

„Klid, Irčo, je v pohodě. Jen... asi s tebou nebude chtít mluvit, víš...“

„Co to říkáš?“ vytřeštila Irča oči. „Proč by...“

„Možná jsem se jen špatně vyjádřil.“

„To určitě. Nedovedu si představit jeden jediný důvod, proč by se mnou Honza nechtěl mluvit. Jdu se po něm podívat.“

„Přijdeš potom?“

„Samozřejmě.“

Irča odešla za Robertem do kanceláře. V předpokoji ji přivítala mladá tmavovlasá dívka. „Dobrý den, co si přejete?“

„Dobrý den,“ pozdravila novou sekretářku Irča a podávala jí ruku. „Jmenuji se Irena Richterová, jdu za panem Donáthem.“

„Musíte chvílku počkat, má právě jednání.“

„Aha. Je to jednání důležité?“

„Mluví právě s novým redaktorem. Před chvílí jsme se domluvili spolu, co ode mě očekává, já jsem tady taky nová, víte? Dnes jsem nastoupila, zrovna jako ten nový z redakce.“

„Tak já chvílku počkám, smím?“

„Samozřejmě. Mohu vám zatím něco nabídnout?“

„Ne, děkuji, jste velmi milá. Jak se vlastně jmenujete?“

„Jsem Eva. Eva Schwarzová.“

Vtom se otevřely dveře od Robertovy kanceláře. „A já jsem si říkal, co to tady slyším za hlasy,“ usmál se. „Pojď ještě na chvíli za mnou, Irčo, než odjedeš.“

Irča vstoupila do jeho kanceláře, ze sedačky se právě zvedal hnědooký a hnědovlasý, nakrátko ostříhaný kluk, mohlo mu být tak pětadvacet.

Slyšela, jak Robert říká ještě Evě: „Mohl bych vás poprosit o dvě kávy a dvě minerálky? Děkuji vám.“

Pak přišel zpět do kanceláře a otočil se na toho hnědookého kluka. „Tak, Michaeli, přeji vám, aby se vám u nás práce líbila. Myslím, že je v naší společnosti i skvělý kolektiv, což považuji pro práci za velmi důležité.“

„Děkuji, pane Donátě,“ odpověděl Michael, – „můžete mě oslovovat Roberte, víte, skoro všichni si tykáme, tak snad i k tomu jednou dospějeme,“ přerušil ho Robert a usmál se.

„Dobrá, děkuji – Roberte, že jste mě přijali a jdu na to.“ Michaelův zrak spočinul na plavovlásce vedle Roberta. Irča se začervenala jako pivoňka. Robert si všimnul rozpaků na obou stranách a proto hned zasáhnul. „Dovolte – představím vás – Irčo, to je náš nový redaktor, Michael Bennett, Michaeli, to je Irena Richterová, skvělá grafička, malířka... a hlavně – moje přítelkyně.“

„Rád vás poznávám,“ podával jí ruku a zaregistroval, že Irča na něj kouká poněkud divně. Polichotilo mu to. Že by se jí líbil?

„Mě taky těší,“ přijala nabízenou ruku Irča nespouštějíc z něj oči. Tohle – přece není možné!! Propadala málem panice. Co se to tady děje? Zoufale se otočila na Roberta. Ten se však na oba usmíval, jako by se nechumelilo.

„Tak, snad se uvidíme,“ rozloučil se Michael a odešel.

„Co je s tebou?“ ptal se Robert Irči, když stála pořád jako socha a kdyby mohlo, tak se jí od přemýšlení bude z hlavy kouřit. „Pojď, posad' se,“ vedl ji k sedačce.

Eva odvedle přinesla kávu a vodu. Irča se hltavě napila minerálky. Vypila najednou celou sklenici.

„Páni, to je ale žízeň!“ smál se Robert. „Tak – co jí říkáš?“ ptal se Irči, když Eva odešla a zavřela za sebou dveře.

„Hm, hezká... jak jinak...“ usmála se Irča nepřítomně.“

„Vidím, že tě zaujal spíš Michael,“ dělal si z ní legraci Robert.

Irča se k němu otočila a zahleděla se do jeho chrpových očí. Ano. Ty oči měly barvu té nejmodřejší chrpy. Nádherné. Celý Robert byl nádherný. Nechtěla, aby ji opustil. A TED jí to zase bylo připomenuto. To nemůže prožít v klidu ani jeden jediný den?

„No tak ven s tím, copak je?“ pobídnul ji Robert.

Irča se nadechla: „Roberte – ty to opravdu nevidíš, necítíš?“

„O čem to mluvíš, lásko?“

Byl teď svou tváří tak blízko její, že přestávala opět dýchat a mrazení, které v jeho blízkosti vždy pociťovala, sílilo s každým milimetrem, o který se k ní přiblížil. Vdechovala jeho vůni a on se kochal tou její.

„Já – Roberte, odkud Michael přišel? S kým jsi ho vybíral? Jsi si opravdu jistý, že bude ten pravý člověk pro vás?“

„Proč tak mluvíš? Michael se zdá být velice šikovný, má skvělý životopis a zkušenosti. Samozřejmě, člověka nepoznáš jen za jeden či dva pohovory, které se běžně uskuteční při přijímání nového pracovníka. Ale buď bez obav, má tříměsíční zkušební dobu, tak jako všichni noví lidé, kteří k nám nastupují.“

„O tom nemluví. Životopis ti taky napíšu takový, že se o mě budete prát...“ odvětila zamýšleně a v legraci Irča.

„Dovol, abych ti připomněl, že o tebe se pereme s Honzou už dlouho a stále jsi nám ještě nepřikývla...“

„Já vím, to je ale něco jiného... a ani jsem to tak nemyslela.“

„Všichni u nás mají stejné podmínky při nástupu. Co se týká Michaela, vybíral jsem ho společně s Honzou a vlastně jsme se hned shodli. Michael byl favoritem už od začátku. Nemyslím si, že bychom se oba spletli. Ale to se projeví samozřejmě až časem, dnes je tu první den, tak se rozkoukává, to je normální.“

„Ovšem, tohle jsem ale opravdu nemyslela. Myslela jsem, jestli jste si ho prověřili jako člověka, odkud přišel a tak...“

„Promiň, ale nerozumím ti... proč bychom měli něco takového dělat?“

„Roberte!“ Irča vstala ze sedačky a přešla nervózně k oknu. Uviděla svoje auto – tedy stále ještě Robertovo, jak to považovala, černého Opla a hned vedle něj – stál Honzův Peugeot. Srdce jí poskočilo a rty ji zapálily, jak si vzpomněla na Honzův novoroční „zvláštní“ polibek. Otřepala se, aby ze sebe tu myšlenku setřásla a otočila se na Roberta. „Roberte! On nemá auru!“

Robert vyskočil ze sedačky a přistoupil k ní. „Co? Určitě ses spletla. Nevšiml jsem si, že bys na něj zírala soustředěním na auru. To je nesmysl.“ řekl jí klidným hlasem.

„Ne! Ty to nechápeš! Víš, od té... nehody vloni v autě, jak jsem se uhodila do hlavy... od té doby auru vidím u všech lidí hned. Vůbec se nemusím soustředit, prostě tam je a já ji vidím.“

„Vážně? Proč jsi mi nic neřekla?“

„Já nevím. Nepřipadalo mi to důležité. Vlastně ji už ani nevnímám. Zpočátku to bylo těžké, víš... všichni lidé na ulici byli jako barevní panáčci.“ smála se Irča.

„Připadalo mi to docela otravné, proč bych měla vidět auru u všech lidí... když jsem chtěla vidět auru u určitého člověka a dozvědět se tak o něm něco, prostě jsem se chvilku soustředila, to mi vyhovovalo. Najednou tu byla změť barevných záření a já nevěděla, proč bych ji měla vidět. Tak jsem to v sobě potlačila, stále ji vidím, ale naučila jsem se ji nevnímat, jestli mi rozumíš.“

„To je zajímavé. Proč jsi to nikomu neřekla?“

„No, já...“ zrozpačitěla Irča. Mohla mu říct, že o tom mluvila s Honzou, když ji tenkrát po nehodě přijel navštívit? Ne.

„Nepovažovala jsem to za nic důležitého, opravdu. Ale ten Michael – je opravdu zvláštní. Roberte, znovu ti opakuji, ten „člověk“ nemá žádnou auru.“

Robert se zamyslel. „Myslíš, že je...“

„Ano, Roberte. Je jako ty. Nevím, odkud přišel, nevím, kdo je, co se mu stalo a hlavně PROČ je tady. Co ti ale říkám a považuji to za velmi důležité – nemá auru! A taky jsem cítila to tajemné mrazení v jeho blízkosti. Je to DUCH!! Jako ty!“ schovala Irča tvář v dlaních.

„Ale to přece není možné. Já – nikdy jsem se nepotkal s nikým... jako já. Teda myslím... tady na zemi.“ Robert začal velmi horečně uvažovat. S postupujícími myšlenkami začal propadat panice. „Myslíš, že ho někdo vyvolal, tak jako kdysi ty mě?“

„To netuším.“

„Proč je tady? Proč se ocitnul tady? Zrovna v naší společnosti? Je to náhoda? Nebo ho vyvolal někdo od nás? Možné to je...lidi takové blbosti dělají pořád, však víš...“ nechal své myšlenky vyplouvat napovrch Robert a pokračoval: „Určitě to tak musí být. Pokud je – jak říkáš, jako já, někdo ho MUSEL vyvolat a teď bude určitě hledat jako já člověka, který to byl. Proč se ale ocitnul zrovna tady? Nerozumím tomu. Tohle je opravdu velmi prazvláštní NÁHODA...“

Irča potichu vnímala tok Robertových myšlenek a srovnávala si ty své. Ano, ona Roberta před sedmi lety vyvolala na zem ze světa duchů, ale Robert měl stále šanci na svou záchranu. Stále měl šanci dostat zpět svůj život. Svůj pozemský, lidský život. Přestože on tuto šanci odmítal a to jen kvůli tomu, že ho chce pro sebe Madelaine, která proto ohrožuje ji a všechny Robertovy přátele a on udělá všechno pro to, aby mu Irča pomoci nemohla. Je na tom podobně i Michael? Taky mu bude umožněno dostat zpět svůj život, nebo zemřel a teď pouze bloumá za účelem tím, aby splnil nějaké poslání na zemi? Madelaine určitě Michaela nechce, ta chce přece Roberta...v Irči se zastavilo na vteřinu srdce.

„Madelaine...“ vydechla nahlas zoufale. Když vyslovila nahlas to jméno, najednou to do sebe zapadlo jako dva dílky puzzle. Tak to MUSELO být. Irča začala panikařit. „Roberte! Michael, on... co když... co když ho poslala Madelaine?“ zahleděla se s tou otázkou Robertovi do očí.

„Myslíš, že ho Madelaine poslala, aby si mě ohlídala, aby tu někoho měla, kdo mě a mým přátelům bude tak nablízku, jak to jen půjde a bude mě tak mít neustále pod kontrolou?“

„Tak to MUSÍ být, Roberte! Dává to smysl. Nic na tomto světě se neděje náhodou a dva DUCHOVÉ v jedné společnosti, na jednom místě, v jeden čas... takové náhody prostě neexistují. Může to považovat za náhodu pouze ten, kdo o věci vůbec nic neví a tak mu ostatní nitky událostí a souvislostí zůstávají skryté, víš?“

„Michael... jak je to možné, že jsem ho já ani Honza neprokouknul?“

„Protože by vás ani ve snu něco takového nenapadlo, proto. Prostě jste brali jako samozřejmost, že je člověk, a probírali jste pouze jeho pracovní zkušenosti a životopis.“ „Že Honza nic nepoznal, to bych pochopila. Ale že ty jsi nic nevyčítal, to se opravdu divím.“ přemítala dál Irča.

„No, ať je to jak chce, už jsme ho přijali, tak počkáme a uvidíme, jak se projeví. Ale děkuju, žes mi to řekla, aspoň budeme vědět, na čem jsme a tak budeme oproti němu trochu ve výhodě, protože on určitě nebude tušit, že my VÍME. Víme, kdo je. Hned to řeknu Honzovi, jen co se tady objeví.“ uzavřel debatu Robert.

„Já myslela, že ho tady u tebe najdu. Aspoň Vlád'a povídal, že šel za tebou.“

„Byl tady, ale šel do redakce s nějakými fotkami a říkal, že se pak ještě zastaví. Už by tu měl pomalu být. Slib mi, že pojeděš opatrně, láska. Cesty jsou kluzké.“

„To ti slíbím ráda, ale až odpoledne nebo navečer.“

„Já myslel, že odjíždíš už teď. Tak ses rozhodla se mnou ještě pobýt? To je skvělé, pojď sem...“ objal ji Robert.

„No, víš, ne tak docela...“ soukala slova ze sebe Irča. „Já... slíbila jsem Vlád'ovi... on chtěl... prosil mě, jestli bych s ním šla dneska na rehabilitace. Roberte, to se nedalo odmítnout, ne po tom, co předvedl na večírku tam u nás... pořád mám ten pocit tady,“ Irča si ukázala na srdce, „když jsem ho uviděla vstát z toho vozíčku. To se nedá popsat slovy.“

„Mě to povídej,“ usmál se Robert svým kouzelným úsměvem. „A teď si vem, že já měl pocity ty samé, jen stokrát znásobené. A ještě o to víc, že za jeho stav víceméně můžu já. Tedy za ten předtím, pochopitelně. Za ten jeho současný jsi zodpovědná pouze ty. A za to ti nikdy nepřestanu děkovat. Samozřejmě s ním běž, v tom případě ale dopoledne strávíš se mnou a půjdeme spolu na oběd, ano?“

„Moc ráda.“

„Kdy zase přijedeš? Nebo mám přijet já?“

„Přijedu za týden, příští pátek, mám trochu víc času než ty, tak si můžu dovolit trávit jej na cestách, určitě víc než ty.“

„Už teď se na tebe těším.“ Robert přisál své rty k jejím. Kancelář zmizela. Ztratila se. Ne. Nedovolím, aby mi odešel, utvrdila se Irča.

Když se odtrhli, Irča si vzpomněla na Honzu. „Kde je?“ řekla jen nahlas.

„Kdo?“ podíval se na ni zvědavě Robert.

Irča si uvědomila, že jméno Honza vyřkla jen ve svých myšlenkách a koutky jí zacukaly. „No Honza přece.“ zasmála se.

„Nevím, už tady měl dávno být.“

„Tak já ho půjdu najít. Zatím papa, stavím se kolem oběda, abych tě nezdržovala při práci.“

„Nemluv tak. TY mě nikdy nezdržuješ.“

Irča se usmála a pohladila ho po jeho hladké tváři. „Ahoj.“ a vlepila na tu tvář pusy.

Přišla zpět do ateliéru, ale Honzu tam nenašla. „Vlád’o, kde se zdržel? Je tady dneska vůbec? Na parkovišti jsem zahlédla jeho auto.“

„Před chvílkou mi volal z redakce, tak jsem mu říkal, že jsi tady...“

„A? Kdy přijde?“

„Říkal, že se tam ještě zdrží. Prý se potřebuje domluvit s Michaelem, to je ten nový redaktor, víš, co a jak. Budeme s ním dost spolupracovat, tak si to chtěl všechno asi hned na začátku vyjasnit.“

„Hm. Tak vyjasnit.“ sklopila oči Irča. „A není to trochu jinak náhodou?“

„Jak jinak?“

„Jestli se mi spíš nevyhýbá...“ mínila Irča.

„Nesmysl...“

„Hm. Když nesmysl, tak nesmysl.“ Jenže Irča cítila, že od toho nezvyklého polibku, který jí věnoval na Silvestra, se něco stalo. Hned po tom polibku se na ni už ani nepodíval a vlastně ho od té doby neviděla ani neslyšela.

Vladan už ji celé dopoledne od sebe nepustil, tak strávila dopoledne s ním v ateliéru. Pracovali spolu na počítači, prohrabávali fotky, které nafotili pro Hasena a dávali dohromady návrhy na katalog. Do konce ledna, kdy měl katalog vyjít, moc času nezbývalo a práce bylo stále před nimi kopec. Vladan si připadal s Irčou, jako by tu byla zaměstnaná, tolik toho věděla o grafice, tak se doplňovali a smáli se a povídali si, že dopoledne uběhlo jako voda.

Honza se neobjevil. Teda, pokud přišel, zůstal v ateliéru a do pracovny ani nenakouknul.

Co Irča netušila, bylo, jak blízko je pravdě. Honza skutečně z redakce šel zpět za Robertem a ten mu řekl, že Irča šla zpět do jeho pracovny. Proto se

v pracovně ani neukázal. Přišel potichu do svého ateliéru a dával dohromady zákulisí pro zítřejší focení. Dával si dobrý pozor, aby na Irču nenarazil.

V jednu chvíli Vladan vstal a odvedle z archivu něco přinesl. Byl to velký nástěnný kalendář. Podával ho Irči: „Honza chtěl, abych ti ho předal, říkal, že se dnes asi nestihne za tebou zastavit.“

Irča vzala kalendář do rukou a položila ho v pracovně na stůl. Byly na něm obrovské fotky Dariny. No jasně! Irča si vzpomněla – „No jo, Darina mi vloni říkala, že dostala nabídku na nafocení kalendáře!“ řekla nahlas. „Vůbec jsem netušila, že ho skutečně nafotila. Ta dostane! Ani se mi nepochlubila!“ brblala naoko Irča.

Obracela jeden list za druhým a pomalu si ho prohlížela. Co měsíc, to Darina jako královna toho měsíce. Co měsíc, to jiná róba či minišatičky, jiné prostředí.

„Líbí se ti?“ byl zvědavý Vladan.

„Je překrásný.“ Vydechla Irča. „Darina je tak nádherná a tak fotogenická... a co z toho k tomu dokáže vykouzlit Honzův objektiv...je to vážně nádhera!“

Vladan ji pobaveně pozoroval.

„Smím si ho vážně nechat?“ dodala po chvíli.

„Vždyť je pro tebe. Honza by ti ho dal sám, ale dnes tu má nějaký frmol, tak mě požádal...“

Proč Irča cítila, že jí Vladan neříká pravdu? Když sem ráno přišla, tak jí naznačil něco v tom smyslu, že s ní Honza nechce mluvit, a teď najednou má TAK STRAŠNĚ moc práce? Divné.

Proto ho rychle přerušila: „Vlád'o! Prosím. Nech toho.“

Vladan se na ni podíval a pochopil. Irča rychle odvedla téma hovoru. „V kolik že máš dnes tu rehabilitaci, Vlád'o?“

„Ve dvě.“

„Fajn, zajdu vedle s Robertem na oběd. Připojíš se?“

„Ne, díky, asi by to nebylo...“

„Vlád'o!“ zvýšila hlas Irča. „Prostě pojd' s námi a neřeš to, ano?“ řekla rozhodně.

„Dobrá, dobrá, vzdávám se. Půjdu rád. Díky.“

„TY MĚ nemáš za co děkovat, Vlád'o.“

Vladan se posadil na židli. Povzdechnul si a pokrčil rameny: „Kdybys ty jen věděla, mandarinko.“

Irča se na Vlád'u jen zvědavě podívala, ale nic na to neřekla. Cítila, že by jí stejně nic neřekl.

Krátce po dvanácté se usadili uvnitř v restauraci v protějším hotelu. Objednali si jídlo. Honzu Irča nezahlédla celé dopoledne ani koutkem oka.

„Dal ti Honza ty fotky, co jsem po něm poslal?“ ptal se Robert Vládi.

Ten se na něj překvapeně podíval. „Fotky? Jaké fotky? Nic mi nedával... vlastně jsem s ním nemluvil, celé dopoledne se někde potuloval, možná zůstal v redakci, nevím...“ odtušil Vladan.

„To je divné, když byl u mě stavený podruhé, říkal, že jde rovnou za tebou do pracovny, že máte plno chystání na zítřejší focení.“ podívoval se Robert. „Proto jsem po něm ty fotky posílal.“

„Ne, opravdu Roberte, nic se mi do rukou nedostalo.“

„To je divné. Myslel jsem, že to do odpoledne zvládneš udělat, víš, byly to ty návrhy pro paní Bajerovou.“

„Aha. No, já na ty fotky čekal, hele, Roberte, hned jak mi je Honza předá, pustím se do toho. Není to nic složitého, to se zvládne.“

Vtom zazvonila Vladanovi kapsa. Vytáhnul mobil a kouknul na displej... „Hele, my o vlku...“ ukázal Robertovi displej.

„No čau brácha, kde vězíš?“ řekl do telefonu.

„Byl jsem v redakci a pak v ateliéru, tys mě neviděl?“ ptal se jakoby nic Honza.

„No to teda neviděl, byl jsem v pracovně celé skoro celé dopoledne, a když jsem procházel přes ateliér, nikdys´tam nebyl...“

„Jen sis mě nevšimnul... kde jsi? Mám pro tebe fotky od Roberta.“

„Já vím, právě mi o nich říkal, sedím s ním na obědě.“

„Můžu se k vám přidat? Mám hlad jako vlk, ani jsem nesnídal...“

„No jasně, přijď, jsme vedle.“

„Hned jsem tam. Zatím čau.“

Vladan típnul telefon a schoval ho zpět do kapsy kalhot. „Přijde za chvíli sem.“ řekl jen na vysvětlenou směrem k Robertovi.

Irča si mezitím něco potichu povídala s Robertem, a když na ně Vladan promluvil, poskočilo jí srdce. Proč vlastně? Tak konečně toho Honzu uvidím – pomyslela si.

Uběhlo sotva pár minut a dveře v restauraci se otevřely. Irča seděla zády k nim, tak Honzu nepostřehla. Pohlédla jen na Vlád'u, který seděl naproti ní, a spatřila, jak se kouknul směrem ke dveřím a mával: „Tady jsme!“

Honza se zarazil. Dlouhé blond'até vlnité vlasy splývající po zádech postavě sedící k němu zády ho nenechávaly na pochybách, kdo s nimi sedí. Chtěl se

vytočit a jít pryč, ale nedovedl si představit, jak by to pak vysvětloval, tak pokračoval původním směrem, až přišel k jejich stolu.

„Ahojte všichni.“

„Ahoj Honzo,“ řekla zvláště důrazně Irča.

„Ahoj. Tak se přece posad' k nám,“ ozval se Robert.

„No vlastně jsem si právě vzpomněl, že musím nachystat ještě nějaké kulisy na zítřejší focení, dostal jsem nové nápady, víš, tak mě omluvte, ale budu vás muset zase opustit.“

„To snad chvilku počká, ne?“ zvednul hlavu Vladan na Honzu, který stál pořád nad nimi.

„Ne, Vlád'o, víš, chci to mít hotové, ať zítra můžeme začít hned ráno. Tak já letím, zatím, čau.“ A byl pryč.

Robert se díval směrem, kterým Honza odešel a pak si vyměnil pohled s Vlád'ou, který u obou říkal: „Co to mělo znamenat? Rozumíš tomu?“

Irča tuhle výměnu pohledů zachytila a porozuměla i jejich obsahu. Sama si tuto otázku položila. Co to sakra mělo znamenat? Proč tak najednou vystřelil jako raketa? No, snad budu mít ještě dneska šanci s ním promluvit, než odjedu, utěšovala sama sebe.

Bohužel, Honzu už neviděla. Ve dvě hodiny odjela s Vladanem na rehabilitace. Bylo úžasné pozorovat, s jakým zapálením a vervou Vlád'a bojuje s přírodou. Když s ním rehabilitační sestra docvičila sérii cviků, které vždy absolvoval, přešel Vlád'a k vodorovným tyčím a odhodil berle, opírajíc se o ty tyče. Sestra ho podpírala z jedné strany a pomáhala mu.

„Irčo, když mě chytíš z druhé strany, uvidíš, že to půjde samo,“ podíval se na ni. Irča přistoupila k Vlád'ovi, podepřela ho z druhé strany a to, co jí předvedl, jí vyrazilo dech. Vlád'a šel, bez berlí, pouze s oporou o tyče a dvou žen – z každé strany jedna. Sestra se na Irču usmála. „Je úžasný, vid'te?“

„Já nemám slov!“ přitakala Irča.

Po rehabilitaci se Vlád'a převléknul v šatně, a když přišel zpět, viděl, že si Irča se sestříčkou něco špitá. „Copak máte za tajnosti vy dvě?“

„Nic, tak hotovo? Jdeme?“ usmála se na něj Irča.

Když se vrátili do firmy, Irča šla jen pozdravit Roberta a odjela domů. „Jed' prosím opatrně, dávej pozor, ano?“

„Rozkaz, šéfe!“ dělala si legrácky Irča.

„Irčo!“ okřiknul ji z legrace Robert.

Když odcházela a šla k výtahu, zůstala na chodbě stát jako opařená. Proti ní šel Honza v živém rozhovoru s tím novým redaktorem – Michaelem – a něco

probírali. Jakmile ji spatřil, zarazil se, ale pokračoval dál. Když byli u sebe, Irča už to nevydržela: „Honzo, můžu s tebou minutku mluvit?“

Honza ji probodnul svými tmavými čertovskými očima: „Promiň, ale nemám teď vážně ani minutu čas, jindy, ano?“

„Já už ale odjíždím...“

„Oukej, tak mi třeba potom zavolej, nebo pošlu smsku, jestli je to tak důležité.“ řekl Honza cizím hlasem. Ano, cizím, ten hlas přece nepatřil ‚jejímu‘ Honzovi. Tohle nebyl on. Co s ním kdo provedl? Že by Madelaine? Nebo Isaak? Ne, to není možné, vždyť teď zrovna nic neprovádějí – ani Irča ani Honza. Tak co to s ním sakra je?

„Fajn.“ zmohla se na jednoslovnou rezignovaně našťvanou odpověď Irča a Honza byl pryč i s Michaelem.

„Jestli je to tak důležité...“ opakovala si jízlivě jeho slova nahlas ve výtahu. „To teda sakra JE důležité!“ zakřičela už v jedoucím výtahu jakoby směrem za ním, v zoufalém vzteku.

Zdalo se jí to, namlouvala si to, nebo se jí opravdu Honza vyhýbá? Co mu udělala? Proč jí aspoň nevynadá? Proč se nepohádají? Všechno by bylo lepší... než tohle.

Když sedla na parkovišti do auta a nastartovala, začal jí zvonit v kapse bundy telefon. Že by mu došlo, jak se chová a volá jí, aby jí to vysvětlil? Pohlédla na displej...

„Ahoj Vlád’o, copak se děje?“ řekla smutným hlasem.

Vlád’a se zarazil, protože z jejího hlasu ten smutek vycítil. „To bych se měl zeptat asi já... ale nebudu vyzvídat. Za prvé, posílám pusku a poděkování za dnešek...“

„Vlád’o, bylo mi s tebou moc fajn, neděkuj za samozřejmé věci, prosím.“

„TOHLE není samozřejmá věc, teda ne pro některé lidi, to jen tobě se to tak zdá, mandarinko.“

„Bylo úžasné vidět tě na vlastních nohou, Vlád’o, až budeš mít příští rehabilitaci, zavolej, půjdu zase s tebou, oukej?“

„Abych tě nevzal za slovo!“ zasmál se Vladan.

„To klidně můžeš!“ usmála se do telefonu i Irča.

„Jasně, a ty pojeděš kvůli mně dvě stě kiláků...“

„Proč ne? Kvůli komu bych to měla dělat, když ne kvůli přátelům?“ Irča myslela svoji odpověď naprosto vážně.

Vlád’u to dočista vyvedlo z míry. Když chtěl po Janě, aby s ním zašla na rehabilitace, nikdy neměla čas. „Hele, mandarinko moje voňavá, já to teda

promyslím. – Jo, a za druhé, proč volám, nechala sis tady ten kalendář od Honzy.“

„Aha – já na něj dočista zapomněla, Vlád'o, nech mi ho tam, já už nahoru nepoletím. Anebo ho někomu dej, určitě někoho potěší, nebo ho dej Honzovi, ať ho dá někomu, s kým mluví a koho by chtěl potěšit.“

„Stalo se něco? Honza ho tu opravdu schovával pro tebe.“ Vladan vycítil z jejího hlasu tíseň.

„To určitě. Já, jsem už skoro na cestě, ale za týden a něco přijedu, letíme na ten koncert, víš? Možná přijedu ještě tento pátek, ale nevím.“

„Tak já ti ho tu uložím, jed' opatrně, ano?“

„Ano, mami!“ použila Irča nedávná Darinina slova.